

per fer un mos a un restaurant, ja és migdia. En acabar decidim tornar a l'alberg; on ens trobem a quasi tots els participants del Raid.

Després de que Luis (membre de l'organització) ens explique un poc més el que farem, ja que hi havia poca informació als missatges d'ordenador i conversacions telefòniques que havien mantingut els participants en l'organització, ens vam anar a sopar Marcel, jo, tres murcians (Jesús, Alejandro i Jesús) i un madrileny (Michel). Vam pujar tots a un "Gran Taxi", un Mercedes de l'any de la picor, que ens va portar a un barri on hi havia diversos restaurants marroquins. Vam esperar una llarga estona, ja que estaven tots plens hi vam pujar a sopar, era molt menut hi estavem com a sardines en llauna, però, com deia Alejandro, ens havíem d'integrar. La veritat, vam menjar molt bé, ensalada, olives picants, carn picada a la brasa i xulles a la brasa, tot regat, com no, amb la beguda internacional Coca-Cola. Ens va costar a cadascú 25 Dh, o siga 425 pts. Econòmic, no?, però algú que siga algo delicat per menjar, allí no menja, ja que no tenen utensilis i tot ho manegen amb les mans. Una vegada l'estómac ple vam tornar a l'alberg per dormir, ja que ens havíem de llevar d'hora.

Són les sis del matí, toquen diana, encara que jo ja feia mitja hora que estava despert, deuen ser els nervis, comença l'enrenou per l'alberg. Gent anant als lavabos, gent muntant les bicicletes, presentacions, maletes amunt i avall. Tots els participants estem preparats, però que passa?, encara no han aplegat els Land-Rover's, esperant i esperant se'ns fan les 8, ja hi són ací, ara sols cal carregar les bicicletes. Les 8:30, movem cap a l'inici del Raid, encara no hem esmorzat.

Quatre hores d'autobús, creiem que ja estàvem a l'inici i que menjaríem alguna cosa, però "nuestro gozo en un pozo", la furgoneta que ens porta el menjar no apareix per cap lloc, quina xapussa. Cau un sol de justícia i ens traslladem un poc més amunt puix hi ha un lloc d'ombra. Són les dues de la vesprada, hi ha gent que no ha menjat res des d'ahir al dinar.

Per fi ha aplegat la furgoneta, són les tres. Comencen a preparar el menjar, ja no sé si és esmorzar, dinar, berenar, jo què sé!. Una amanida i cavalla, de postre taronges. Són les quatre i mitja hem acabat de menjar, un poc de repòs i a pedalejar.

Són les cinc de la vesprada quan peguem les primeres pedalades per una pista d'asfalt que s'empina cada vegada més, comencen a fer-se els grups, els més preparats davant i els menys darrere. Fa una calor impressionant, el paisatge em recorda als Pirineus, tot ple d'arbres i tot verd, l'ombra dels arbres s'agraeix ja que et pots amagar una estona de les llances del sol, ens esperen 65 kms. Apleguem a una cruïlla on han fet parar als primers per reagrupar a la gent, però com fa un vent gelat, ja que és tard i comença a amagar-se el sol, vam emprendre la marxa. A poc d'aplegar al poblat bereber ens enganya de cruïlla, Luís (de l'organització), i ens venen a buscar els moros amb la furgoneta, hem fet 10 km de més i encara som dels primers. És tard i ja fosqueja, hem arribat a Ech Cherket, estic pensant que els últims aplegaran de nit fosca. La temperatura comença a baixar a mesura que es fa fosc i desgraciadament la roba dels primers en aplegar, la meua i de Marcel inclosa, va a l'últim cotxe.

Ens hem pelat de fred una bona estona, però ja tot arreglat ens divideixen en grups per anar a dormir a les cases dels berebers. A en Marcel i a mi, ens toca amb cinc xavals més de Catalunya, en David i en Alex de Barcelona, en Carles de Tremp (Lleida), en Joan (JAM, son les inicials) i Joan Colom de Sant Hilari Sacalm (Girona). Quan apleguem a la casa, ens acullen molt amablement, ens fan presentar-nos a tots un a un, ens canviem i ja ens tenien el té preparat. Abans de prendre'ns el té, ens vam haver de rentar les mans (una tradició dels berebers que realitzen abans de tots el menjars). Quan ens disposem anar a sopar amb tota l'expedició la família bereber ja ens havia preparat el sopar, que era com una espècie de torró desamigat, formatge fos en un bol, pa i, com no, el té pertinent. En Alex no es troba bé i no

menja res. Una vegada acabat l'àpat ens fiquem a xerrar i fer-nos entendre amb els nadius de la casa, i ens diuen que volen totes les nostres adreces, i les apuntem a un full. Després alguns van a cridar a les metgesses (Ana i Blanca unes madrilenyes molt trempades), ja que en Àlex ha vomitat i està marejat, una vegada reconegut ens comuniquen que sols és cansament i falta d'aliment (no va dinar molt, era prou delicat en el menjar). Tot resolt, estem rebentats, així que estirem els sacs i a dormir, abans, Marcel, quan desapareixen tots els nadius lleva la pila a un rellotge de paret que a cada hora feia sonar una cançó de l'oest.

Són les set del matí quan ens llevem, Marcel s'ho arregla com pot per a posar la pila al rellotge sense que se n'adonen els berebers, després de no poques peripècies ho consegueix. Ens ho amanim tot per anar-se'ns i... quina sorpresa!, ens entren l'esmorzar, creps per sucuar amb oli i té amb llet. Abans d'anar-se'ns, als xiquets de la casa els fem uns quants obsequis, bidó per a beure, camisetes, plat de plàstic i forquilla, etc., estan súpercontents. Anem a reunir-se'ns en la resta i tots estan esmorzant, tots ens pregunten, perquè natros no ho fem i els expliquem que ens han convidat, "flipen en colors". Son les 9:30 arranquem, pareix que avui va tot millor, hem de fer 55 kms. Continuem per asfalt i als 20 km ens parem a Ikasenne per comprar aigua, el paisatge continua sent verd, però menys. Per fi girem dreta i continuem per pista de terra, creuem un riu al menys vint vegades fins que apleguem a un explanada amb arbres on dinem, amanida i sardines en llauna. Després de la migdiada continuem la marxa per pista fins a pujar a 2.350 mts, la pujada s'ha fet dura. Enllestim la baixada fins el llac Tislit, on es troba un dels albergs on es quedarà la meitat de l'expedició. Com som els primers ens envien directament a Imilchil on està l'altra pensió. Són les 17:35 de la vesprada, ens fem unes Coca-Coles, compartim fruits secs i barretes i a esperar la roba, a les set encara no ens han aplegat les bosses, ja em pareixia a mi que açò anava massa bé.

Per fi han aplegat els Land Rover's i carreguem les bicicletes per continuar la marxa.

Poblat Bereber (Ech Cherket); anem a per les bicicletes per continuar la marxa.